

ת"פ 42118/03/13 - מדינת ישראל נגד פ נ

03 דצמבר 2014

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 42118-03-13 מדינת ישראל נ' נ
בפני כבוד השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
פ נ

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נועה חסיד ועו"ד אריאל פס

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד ערן ראו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו באישום אחד שתי עבירות של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "**חוק העונשין**"), ובאישום השני עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
- לפי המיוחס באישום הראשון בכתב האישום, ביום 26.1.13, בסמוך לשעה 14:00, בנם של הנאשם והמתלוננת ניגש לחדרו של הנאשם וביקש ממנו כי יסיעו לתחנת הדלק כדי לקנות סיגריות. בעקבות סירובו של הנאשם, נעמדה המתלוננת בכניסה לחדר וביקשה כי יעזור לבן וייקח אותו. בתגובה לכך, צעק הנאשם לעבר המתלוננת, קילל אותה, אחז בידה והפילה לרצפה. כאשר המתלוננת יצאה מהחדר לעבר הסלון, יצא הנאשם אחריה, תפס בידה והפילה בשנית לרצפה.
- לפי המיוחס באישום השני בכתב האישום, במספר מועדים אשר אינם ידועים, אמר הנאשם למתלוננת "אני יעשה לך מה שאני רוצה" ושהיא אשה והוא יכול לעשות ממנה חול.
- הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

גדר המחלוקת

5. המחלוקת העיקרית בין הצדדים בתיק היא מחלוקת עובדתית הנוגעת לשני נושאים: האם הנאשם דחף פעמיים את המתלוננת ביום 26.1.13? והאם איום הנאשם על המתלוננת במועדים שאינם ידועים?
6. באת כוח התביעה טענה, כי יש לתת אמון בדבריה של המתלוננת, כי הנאשם תקף אותה בשתי הזדמנויות. המתלוננת מסרה גרסה עקבית והגיונית ולא נפלו בה סתירות של ממש. לעדותה של המתלוננת ישנם חיזוקים בעדותו של הבן, א (להלן - "**הבן**"), שהיה בבית בעת האירוע, ובעדותה של הבת, מ (להלן - "**הבת**"). עוד טענה, כי אין לתת אמון בגרסתו של הנאשם, משום שלא מסר גרסה סדורה והגיונית ונמצאו סתירות רבות בין הגרסאות השונות שמסר.
7. לטענת בא כוח הנאשם, יש לתת אמון בגרסתו של הנאשם, שלפיו היה אירוע אחד שבו המתלוננת ניסתה להפריד בין הנאשם לבן, ותוך כדי כך, הנאשם והמתלוננת נתקלו זה בזה והמתלוננת נדחפה ונפלה. עוד טען בא כוח הנאשם, כי לא ניתן למצוא בעדותה של הבת חיזוק לדברי המתלוננת, וזאת משום שסתירה את דברי המתלוננת באשר למצבה הנפשי בשיחה עמה בסמוך לאחר האירוע. עדותו של הבן, כך לטענתו, אינה מעלה ואינה מורידה, וזאת משום שהוא לא נכח באירוע עצמו.
8. עוד טען בא כוח הנאשם, כי לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה נשוא האישום השני, וזאת משום שלא מדובר בדברי איומים של ממש ולא ניתן להבין את הכוונה הנובעת מדברים אלו. יתר על כן, האישום השני, כך לפי טענתו, נעדר מועדים לאירועים הנטענים, אפילו בקירוב. מכאן טען, כי התביעה לא הוכיחה את טיב האיומים, את משכם ואת נקודת הזמן בה אירעו.

רקע עובדתי

9. הנאשם והמתלוננת נשואים למעלה מ-30 שנים ולהם שלושה ילדים בוגרים. לפני שנים רבות עלו יחסיהם על שרטון ובמשך תקופה ארוכה לפני האירועים נשוא כתב האישום, חיו בני הזוג בחדרים נפרדים בבית. המצב הכללי של הבית היה בכי רע, כאשר חדרו של הנאשם היה מצוי באי סדר ולכלוך.
10. בשבת, יום 26.1.13, חזר הנאשם ממשמרת לילה כשומר וישן בחדרו. בזמן שהנאשם ישן, צבע הבן את הבית, במסגרת עבודות שיפוץ שעשה בבית. אין מחלוקת, כי הבן ביקש מהנאשם לקחת אותו לקנות סיגריות והנאשם סירב. בעקבות זאת, ביקשה גם המתלוננת מהנאשם לקחת את הבן לקנות סיגריות והתפתח ויכוח ביניהם.
11. אתאר את גרסאות העדים לענין האירועים שאירעו בהמשך לכך.
12. לדברי המתלוננת, הנאשם והיא ישבו בסלון, הבן נכנס לסלון וביקש מהנאשם כי ייקח אותו לקנות סיגריות, והנאשם אמר שילך ברגל ולא יבקש ממנו דבר. המתלוננת בקשה מהנאשם כי ייקח אותו משום שהבן טורח ומתקן את הבית, מדובר בשבת והחנות רחוקה. החלו צעקות בין הנאשם לבן, כאשר לדברי המתלוננת "נכנסתי באמצע" והנאשם אמר: "לכי מפה זרק אותי ברצפה נפלתי". המתלוננת ציינה, כי הנאשם אמר לה "לכי מפה זונה", "אני אהרוג אותך", "אני יכול לעשות ממך ככה", תוך כדי שהדיגימה עם כף הרגל מריחה ברצפה. לדבריה, הוא כל הזמן אומר לה דברים מסוג זה. עוד הוסיפה המתלוננת, כי לאחר מכן קמה, הלב שלה דפק, ישבה בסלון, בדקה סוכר שהיה גבוה ושתתה מים. משם יצאה החוצה והזמינה את המשטרה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 10; בעמ' 12; ובעמ' 13).
13. המתלוננת הוסיפה כי הנאשם אמר לה ברוסית "אני אעשה ממך חול", "פיסוק" ברוסית וכי פחדה ממנו. לענין

זה אמרה: "אני מכירה אותו טוב מאוד אני היחידה שמכירה אותו יש לו בלב הוא בשקט עושה משהו אפילו בן אדם לא ירגיש. הוא צועק צועק ופתאום שניה הוא מסתובב מחייך. אני מכירה אותו 30 שנה. שלא יהיו לשונאים שלי חיים כאלה". לטענתה, הוא מפחיד אותה ואומר לה שיש לו הרבה כסף והוא יכול לעשות מה שהוא רוצה (**שם**, בעמ' 11).

14. כאשר התבקשה לתאר מה הנאשם עשה לה לפני שישבה בסלון אמרה: "הוא לקח אותי ביד (מדגימה תפיסה ביד) וככה זרק אותי בסלון נפילתי על הרצפה על הבטן" (**שם**, בעמ' 11, שורות 12 - 13). המתלוננת הבהירה כי היה אירוע אחד בלבד, שבו הנאשם לקח אותה וזרק אותה על הרצפה (**שם**, בעמ' 13, שורות 19 - 25). עוד הוסיפה, כי האירוע היה בסלון וכי למזלה לא קיבלה מכה מהשפיץ של השולחן כאשר נפלה על הבטן (**שם**, בעמ' 16, שורות 12 - 17).

15. המתלוננת ציינה כי בכתה כאשר התקשרה למשטרה. אולם, לדבריה, לאחר שנרגעה התקשרה לבת. לדבריה "אני לא עושה שהילדים רואים שאני בוכה וקשה לי כי כואב לי הלב עליהם" (**שם**, בעמ' 14, שורות 20 - 24).

16. המתלוננת הכחישה כי זרקה עליו צלחות ודחפה אותו עם מטאטא ואמרה שהיא כל הזמן "יושבת בספה" (**שם**, בעמ' 12). לענין זה הוסיפה: "אפשר לזרוק עליו? אתה יודע מה הוא יעשה? הוא ייקח כסא ויזרוק על הראש שלי". המתלוננת ציינה כי זו רק דוגמא (**שם**, בעמ' 15, שורות 27 - 29). המתלוננת גם הכחישה כי נהגה לדחוף אותו, אולם ציינה: "מה אם הוא עושה ככה בגב שלי, מה אני לא אדחוף אותו?" (**שם**, עמ' 16, שורות 1 - 11).

17. המתלוננת הוסיפה בעדותה, כי הנאשם שבר לה את האף בקווקז והיא לא עשתה לו דבר (**שם**, בעמ' 16, שורות 8 - 9, 18 - 21).

18. בעדותו אישר הבן, כי ביקש מהנאשם לקחת אותו לקנות סיגריות ובעקבות זאת התפתח ויכוח בינו לבין אביו שהפך לוויכוח בין אביו לאמו. לדבריו, הוויכוח בינו לבין הנאשם היה בתוך החדר, והמתלוננת הגיעה לשם. בשלב כלשהו המתלוננת והנאשם יצאו מהחדר. בזמן הוויכוח בין הנאשם והמתלוננת, חזר לחדר השינה של ההורים, שאותו שיפץ. בשלב כלשהו שמע צעדים מהירים וראה את אביו הולך, ואז שמע שאמו נפלה ולאחר מכן היתה דממה. בעקבות זאת, יצא מהחדר ומצא את אמו יושבת בסלון ובעיניה דמעות. באותו זמן יצא הנאשם מהסלון החוצה. הבן לא דיבר עם המתלוננת על האירוע. לדבריו, ראה במבט שלה שמשהו קרה, כאשר האווירה בבית היא כזו שאין צורך לשאול שאלות. הבן הוסיף, שכאשר חיים את הדברים, אז "יודעים מנסיון לחבר אחד ועוד אחד". לדבריו, באותו יום לא שמע את הנאשם מאיים על המתלוננת. עוד הוסיף, כי לא ראה מעולם את אמו תוקפת את אביו או מאיימת עליו (**שם**, עמ' 19 - 27).

19. השוטר יחזקאל אזולאי, הגיע לבית לאחר שהמתלוננת הזעיקה את המשטרה. בהגיעו למקום, מסרה לו המתלוננת כי התפתחה מריבה, לאחר שהנאשם לא רצה לקחת את הבן לקנות סיגריות, והנאשם דחף אותה לרצפה בסלון ליד השולחן. לדבריו של אזולאי, גם הנאשם עצמו הודה בכך כי הבן רצה סיגריות והנאשם אמר שאין לו כוח, ולאחר מכן דחף את המתלוננת על הרצפה, משום שחשב שהיא תרביץ לו וביקש ממנה להתרחק (**ת/1**, **ת/2**; פרוטוקול הדין, בעמ' 30 - 32).

20. הבת מסרה בעדותה, כי לאחר האירוע, אמה, המתלוננת, התקשרה אליה בוכה ונסערת ואמרה בקול שבור, כי הנאשם דחף אותה ונמאס לה. לדבריה, ממה שסיפרו לה אמה ואחיה, באותו יום התפתח ויכוח, לאחר שהנאשם סירב לבקשת אחיה שייקח אותו לקנות סיגריות, ובשל התערבותה של המתלוננת, הנאשם דחף אותה במסדרון. הבת ציינה כי הנאשם נהג לתקוף את המתלוננת וכן לאיים עליה, כי ימכור את הבית וישאיר אותה ברחוב. הבת הכחישה כי המתלוננת נהגה לתקוף את הנאשם או לאיים עליו. הבת הוסיפה, כי הגם שהמתלוננת ציינה כי היתה רגועה בשיחה עמה, היא מכירה את אמה ויודעת שזה לא היה מצבה. הבת ציינה כי חול ברוסית זה "פיסוק" (**שם**, בעמ' 33 - 37).

21. בחקירתו הראשונה במשטרה לא מסר הנאשם גרסה כלשהי (ת/5). בחקירתו השניה ציין הנאשם, כי הבן ביקש ממנו לקחת אותו לקנות סיגריות, אולם הוא סירב ברצותו לישון לאחר משמרת הלילה. בעקבות זאת, הבן והמתלוננת החלו לתקוף אותו ולצעוק עליו. המתלוננת התקרבה לחדרו באיומים מהסלון, והגיעה אליו "בתקיפה" ואז שלח את הידיים קדימה "כדי לעצור אותה". בהמשך הוסיף, כי בעקבות זאת נפלה המתלוננת. הנאשם אמר כי האמירה שלו כי דחף את המתלוננת, בעת שהשוטרים הגיעו לבית, היא "מילה מיותרת". כאשר המתלוננת באה לעברו בריצה, לא ידע מה יש לה ביד. כאשר נשאל אם אמר למתלוננת כי יעשה ממנה חול אמר: "שטויות אני יודע מה זה חוק ואני לא לוקח חוק בידיים שלי" (ת/4). בחקירתו השלישית הוסיף הנאשם, כי המתלוננת תקפה אותו מילולית פעמים רבות בשלוש השנים האחרונות, זרקה עליו צלחות וחפצים ודחפה אותו עם מטאטא. אולם, הנאשם לא רצה להגיש נגדה תלונות. עוד ציין, כי הילדים עדים לכך שהמתלוננת איימה עליו (ת/5).

22. בעדותו הוסיף הנאשם, כי הבן ניסה להרים אותו בכוח מהמיטה, כאשר המתלוננת מפצירה בו לקחת את הבן לקנות סיגריות, נכנסת ויוצאת מחדרו ובשלב כלשהו זורקת דברים עליו ועל המחשב כדי לעצבן אותו. הנאשם אמר כי רצה לצאת מהחדר, אולם המתלוננת רצה לעברו, המסדרון היה מאוד צר ו"כך יצא" כי התנגשו והמתלוננת נפלה. הנאשם הדגיש, כי היתה התנגשות אחת בלבד, וזאת במסדרון ביציאה מהחדר, וכי אם המתלוננת טוענת כי היו שני אירועים "זה שקר". לדבריו, גם אם אמר לשוטר כי הוא דחף את המתלוננת, הדבר נבע מתוך התרגשות כאשר עברית אינה שפת האם שלו. משום כך עשה שימוש במילה שדומה למה שקרה. עוד הוסיף: "... אז השתמשתי במילה דחפתי, אבל בפועל זו היתה התנגשות. דחפתי אותה כדי לצאת מהחדר ...". בהמשך ציין הנאשם, כי דחף את המתלוננת משום שחשב שהיא רוצה לתקוף אותו, כאשר רצה לכיוונו (שם, בעמ' 38 - 43).

23. כאשר נשאל הנאשם אם אמר למתלוננת, כי יעשה ממנה חול אמר: "... מה זה איום, אני אעשה ממך חול? אני בעצמי לא יודע. לא אמרתי דברים כאלה. אני לא אכחיש היו לנו בעבר חילוקי (דעות - א.פ.) ... אבל בחיים לא איימתי עליה" (שם, בעמ' 40, שורות 3 - 9).

24. הנאשם אמר, כי הוא זה שפחד מהמתלוננת, אשר נהגה לזרוק עליו דברים, ואף דקרה אותו פעם בסכין. אולם, לא הגיש תלונה במשטרה נגדה משום שהיא אם ילדיו (שם, בעמ' 40, שורות 21 - 26; בעמ' 44; ובעמ' 46).

25. בסוף עדותו של הנאשם, ולשאלת בית המשפט מדוע ילדיו יעידו כי היתה אלימות מצדו נגד המתלוננת אמר הנאשם: "לא היה בחיים, תשאלו את שלושת ילדי מתי פעם אחת בחיים נגעתי בהם באצבע? מתי נתתי להם מכות? גם לאשתי. כדי להסביר לילד שיש מישהו חזק ממנו, לקחתי ברזל ונתתי לו מכה אחת באצבע ברגל. על זה היא הזמינה משטרה ..." (שם, בעמ' 48, שורות 1 - 5).

26. להשלמת התמונה העובדתית יצוין, כי בין הנאשם והמתלוננת נערך עימות (ת/6). בעימות תיארה המתלוננת את הויכוח שהתפתח וטענה שכאשר הנאשם יצא מהחדר, תפס אותה וזרק אותה לרצפה, אולם לא נגרמו לה חבלות. בתגובה אמר הנאשם: "זה לא אמת". כמו כן ציינה המתלוננת כי הנאשם נהג לומר לה שיעשה ממנה חול. הנאשם הכחיש זאת. הנאשם הוסיף, כי המתלוננת מעלילה עליו על מנת להוציאו מהבית.

דין

האם הוכח כי הנאשם תקף את המתלוננת פעמיים ביום 26.1.13?

27. העדים העיקריים בתיק הינם, המתלוננת מטעם התביעה, והנאשם מטעמו. בנוסף, העידו בנם ובתם של המתלוננת והנאשם וכן השוטר אזולאי, אשר הגיע לבית בסמוך לאחר האירוע.

28. המתלוננת מסרה בעדותה גרסה קוהרנטית, עקבית והגיונית. לפי גרסה זו, לאחר שהנאשם סירב לקחת את הבן לקנות סיגריות, התפתח ויכוח בינה לבין הנאשם. במסגרת הוויכוח, הנאשם "זרק אותה" והיא נפלה על הרצפה בסלון. לא מצאתי כל סיבה מדוע המתלוננת תעליל על הנאשם, ובייחוד כאשר גרסתה דומה, מבחינה עובדתית, לגרסתו של הנאשם, כפי שיפורט להלן.
29. השתכנעתי, כי אם וככל שנפלו פערים בין גרסתה של המתלוננת במשטרה לבין גרסתה בעדות, הרי שמדובר בפערים שוליים בלבד. כך למשל, במהלך הדיון טען בא כוח הנאשם, כי המתלוננת תיארה במשטרה שני אירועים של תקיפה - האחד בחדר והשני בסלון - ואילו בבית המשפט תיארה אירוע אחד בלבד. גם כתב האישום מייחס לנאשם שני אירועים של תקיפה. אולם, לא מצאתי כל בסיס בעדותה של המתלוננת לקיומם של שני אירועי תקיפה. המתלוננת הבהירה בעדותה, כי הנאשם דחף אותה פעם אחת בסלון. גם בעימות שנערך במשטרה בין המתלוננת והנאשם מתארת המתלוננת אירוע אחד של תקיפה. ייתכן שנפלה אי הבנה בפרשנות של דברי המתלוננת במשטרה. מכל מקום, הודעתה של המתלוננת לא הוגשה לבית המשפט ומכאן שאין באפשרותי להתייחס לסתירות לכאוריות בין ההודעה לעדות או לייחס להן משמעות של ממש.
30. לגרסת המתלוננת נמצא חיזוק בעדותו של הבן. בעדותו לפניי, ניכר היה כי הבן מתקשה להעיד נגד אביו, הנאשם, ומטעם זה תיאר את האירועים כהווייתם, מבלי להגזים. הגם שהבן לא היה עד לאירוע התקיפה, עדותו מהווה חיזוק לעדותה של המתלוננת וזאת במספר מישורים: תיאור הנסיבות שקדמו לאירוע - הבן מתאר את הוויכוח שהתפתח בין הצדדים ומציין כי יצא מהחדר זמן קצר לפני האירוע; תיאור רעש הנפילה - הבן מספר, כי שמע את אמו נופלת; מקום האירוע - הבן העיד כי בעודו בחדר השני ראה את אביו יוצא מהחדר לכיוון הסלון ולאחר מכן שמע את הנפילה. מכאן שהבן מאשר את טענת המתלוננת, כי נפלה בסלון; תיאור הנסיבות שלאחר האירוע - הבן ציין, כי לאחר ששמע את הנפילה, יצא לסלון, ראה את המתלוננת יושבת על הספה, והוא כבר הבין מה אירע. תיאור זה עולה בקנה אחד עם התיאור שמסרה המתלוננת.
31. חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת מצאתי בדברים שתיעד השוטר אזולאי מפי המתלוננת והנאשם בסמוך לאחר האירוע. כאמור, בהגיעו לבית בסמוך לאחר האירוע, המתלוננת תיארה כי הנאשם דחף אותה והפילה לרצפה, ולמעשה גם הנאשם מאשר תיאור זה.
32. גם עדותה של הבת מחזקת את גרסת המתלוננת. הגם שהבת לא היתה במקום בזמן האירוע, העובדה כי המתלוננת התקשרה אליה בסמוך לאחר האירוע ותיארה כי הנאשם תקף אותה, יש בה כדי לחזק את מהימנותה של המתלוננת. לענין זה אבקש להעיר, כי לא מצאתי שיש בעובדה שהמתלוננת תיארה את עצמה כרגועה, ואילו הבת תיארה את המתלוננת כנסערת ובוכייה, כדי לפגוע במהימנות המתלוננת. תיאור מצבה הנפשי של המתלוננת בעת השיחה הוא בעיני המתבונן, וייתכן כי הבת פירשה את מצבה של המתלוננת בשיחה באופן שונה מהפרשנות שנתנה לכך המתלוננת.
33. הנאשם, לעומת זאת, לא מסר גרסה עקבית וקוהרנטית בדבר האירועים. תחילה, מסר לשוטר אזולאי, אשר הגיע לבית בסמוך לאחר האירוע, כי דחף את המתלוננת משום שהתעצבן עליה. בדו"ח העיכוב צוין, כי דחף את המתלוננת לאחר שסבר כי היא מתכוונת לתקוף אותו. בהודעתו הראשונה לא מסר הנאשם גרסה כלשהי. בהודעתו השניה אמר, כי המתלוננת הגיעה מהסלון "בתקיפה" וכי הוא אך שלח ידיים קדימה על מנת לעצור אותה. בעדותו, לעומת זאת, מסר תחילה כי מדובר היה אך "בהתנגשות", כאשר רצה לצאת מהחדר. אולם בהמשך אמר, כי דחף את המתלוננת על מנת לצאת מן החדר. בהמשך, חזר ואמר, כי דחף את המתלוננת משום שחשב שהיא רוצה לתקוף אותו.
34. בחינה מדוקדקת של הגרסאות השונות שמסר הנאשם מעלה, כי למעשה הנאשם אינו מכחיש את המגע בינו

לבין המתלוננת, וגם אינו מכחיש באופן ממשי כי דחף אותה, אלא שטען בעדותו כי הדחיפה היא "התנגשות". הנאשם גם מודה כי הדחיפה היתה במסדרון הסמוך לסלון. אין באפשרותי לקבל את טענתו של הנאשם, לראשונה בעדותו, כי הדחיפה היא למעשה "התנגשות" ולהערכתי היא איננה משקפת את המצב העובדתי כהווייתו. כאמור, בגרסתו הראשונית הודה הנאשם כי דחף את המתלוננת משום שהתרגז עליה. גרסה זו מתיישבת היטב עם דבריה העקביים של המתלוננת, והיא עולה בקנה אחד גם עם העדויות המחזקות. רק בשלב מאוחר יותר, ניסה הנאשם לתת הסברים שונים לדחיפה זו, תחילה בטענתו בחקירה במשטרה, כי אך ניסה לעצור את המתלוננת, אשר באה אליו "בתקיפה" ולאחר מכן, בעדותו בבית המשפט, כי התנגש בה בניסיון לצאת מן החדר. כאמור, לא מצאתי כי יש ליתן משקל של ממש להסברים המאוחרים שמסר הנאשם בהקשר זה.

35. כאן המקום להעיר, כי התרשמתי מנטייתו של הנאשם ליתן פרשנות מקלה לאירועי אלימות מצדו. נטייה זו באה לידי ביטוי בשינויים שחלו בגרסתו לענין דחיפת המתלוננת. על נטייה זו למדתי גם מדברי הנאשם, בתום עדותו, בענין אחר. כאשר נשאל הנאשם מדוע הילדים העידו כי נהג לתקוף את המתלוננת, אמר כי בחיים לא תקף את ילדיו וניתן לשאול אותם על כך. מיד לאחר מכן הוסיף ואמר, כי פעם אחת לקח ברזל ונתן מכה לבנו באצבע ברגל, על מנת ללמדו כי יש אנשים חזקים ממנו. אדם המכחיש כי נהג באלימות אי פעם כלפי ילדיו, ומיד אחר כך מודה באלימות קשה באמצעות ברזל בטענה כי הדבר נועד לצרכים חינוכיים, אינו מבין כלל מהי אלימות וממילא אין ליתן משקל של ממש לפרשנות שהוא נותן, בדיעבד, לאירוע של אלימות בו לקח חלק.

36. סיכומם של דברים, מצאתי כי עדותה של המתלוננת היא מהימנה וכי לצדה עומדות עדויות מחזקות נוספות של הבן, השוטר אזולאי והבת. גם אם המתלוננת עצמה נהגה לתקוף מילולית את הנאשם, ולמעשה אין מחלוקת בענין, לא מצאתי כי די בכך כדי לכרסם במהימנותה באשר לאירועי יום 26.1.13. מנגד, בעדותו של הנאשם נמצאו סתירות רבות ומצאתי כי אין בידי ליתן אמון של ממש בנאשם, אשר ככל הנראה נוטה לפרש מעשי אלימות מצדו באופן מקל.

37. כאמור, בעדותה תיארה המתלוננת אירוע אחד בלבד של דחיפה שהביאה להפלתה לרצפה. מכאן, שעלה בידי התביעה לשכנעני מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אכן דחף את המתלוננת פעם אחת והפילה לרצפה ביום 26.1.13.

האם הנאשם איים על המתלוננת במועדים שאינם ידועים?

38. המתלוננת מסרה בעדותה, כי פעמים רבות נהג הנאשם לאיים עליה, כי יעשה ממנה חול ("פיסוק" ברוסית), יעשה לה מה שהוא רוצה. לדבריה, גם ביום 26.1.13 איים עליה הנאשם כי יהרוג אותה ויעשה ממנה "ככה", תוך שהדיגמה עם כף רגלה תנועת מריחה על הרצפה.

39. הנאשם הכחיש מכל וכל כי נהג לאיים על המתלוננת, וכי השתמש בביטוי הנזכר.

40. כבר קבעתי, כי מצאתי שהמתלוננת היא מהימנה, בעוד שלא ניתן ליתן אמון של ממש בדבריו של הנאשם. העובדה, כי המתלוננת הדיגמה ברגלה תנועת מריחה, שמשמעותה לעשות מאדם חול, כמעט בכל פעם שדיברה על דברי האיומים, מחזקת את מהימנותה. יתר על כן, המתלוננת ציינה כי המילה ברוסית שבה עשה הנאשם שימוש בהקשר זה, היא "פיסוק". הבת בעדותה, מסרה כי "פיסוק" ברוסית זה חול.

41. לא מצאתי כל טעם מדוע תעליל המתלוננת על הנאשם דווקא כי אמר לה דברים בנוסח זה. המדובר בביטוי ייחודי, שאלמלא נאמר, סביר כי אדם לא היה ממציאו.

42. יחד עם זאת, המתלוננת ציינה אך מועד אחד ספציפי שבו איים עליה הנאשם, והוא יום 26.1.13. המתלוננת לא ציינה, ולו בקירוב, מועדים נוספים שבהם אמר הנאשם דברים דומים, וזאת למרות שציינה כי גם במועדים אחרים איים עליה.

43. לפי עדותה של המתלוננת, הנאשם גם אמר לה ביום 26.1.13, כי יהרוג אותה. אולם, כתב האישום אינו מייחס לו אמירה זו.

44. אמירה של גבר כי יעשה מאשתו חול היא בגדר איומים. נראה כי השימוש במינוח "חול" מהווה מקבילה, ברוסית, למונח "עפר ואפר" בעברית. משמעות הביטוי הינו, אפוא, הפיכת האשה שכלפיה מופנה האיום לשום דבר. אמירה זו מהווה איום על שלוותה ותחושת הבטחון של האשה ביחסיה מול בן זוגה, וזאת בעיני האדם האובייקטיבי. במקביל, יש באמירה זו גם כדי לבטא את שליטתו של הנאשם באשתו, כאשר הביטוי מרמז כי יש בידיו הכוח לעשות בה כרצונו. לא כל שכן, כאשר המתלוננת עצמה תיארה את פחדה מהנאשם ואת חששה כי בשל כך שלנאשם יש כסף, יש באפשרותו לפגוע בה. יש בביטוי כדי לעמוד, אפוא, במבחנים לקיומה של עבירת האיומים (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, בעמ' 379 - 384 (6.9.89)).

45. לאור האמור, מצאתי כי התביעה הרימה את הנטל להוכיח מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם אכן איים על המתלוננת, באומרו לה כי יעשה ממנה חול.

סוף דבר

46. כתב האישום ייחס לנאשם שתי עבירות של תקיפה. התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם דחף פעם אחת את המתלוננת ביום 26.1.13. מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירת תקיפה כנגד בת זוג, לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין. הנאשם מזוכה מעבירת תקיפה אחת אשר יוחסה לו בכתב האישום.

47. התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם איים על המתלוננת ביום 26.1.13 באומרו לה, כי יעשה ממנה חול. מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י"א כסלו תשע"ה, 03/12/2014 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעון לעונש ליום 10/12/2014 שעה 11:30.

עמוד 7

מובהרת לנאשם חובת ההתייצבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום י"א כסלו תשע"ה, 03/12/2014 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית: חלי

הוקלדעלידיחליילוז